

Sygn. akt II CSK 469/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku J. B. C.  
przy uczestnictwie I. C.  
o podział majątku wspólnego,  
na posiedzeniu niejawnym  
w Izbie Cywilnej w dniu 5 marca 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy  
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.  
z dnia 30 grudnia 2013 r., sygn. akt IV Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oraz uzasadnienie wniosku. Uzasadnienie to nie może poprzestawać na odwołaniu się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, lecz musi obejmować wyodrębnioną argumentację jurydyczną przekonującą, że powołana przez skarżącego przesłanka w sprawie zachodzi. W wypadku, gdy skarżący twierdzi, że jego skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna wnioskodawcy na s. 2 i 6 nie przedstawia tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi. Za uzasadnienie wystąpienia tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie można uznać odwoływania się do zarzutów naruszenia prawa materialnego i powoływania się na oczywistą wadliwość orzeczenia, ponieważ nie są to argumenty przesądzające automatycznie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Na tle jej uzasadnienia jest wyraźnie widoczne, że ocena zarzutów – a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych uchybień, mających prowadzić do oceny o „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach - wymagałaby szczegółowej analizy, obejmującej także zbadanie okoliczności faktycznych pod kątem ich właściwej kwalifikacji prawnej. Skarżący nie przekonał zatem o spełnieniu wymienionej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).